Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg Nr. 13. *Den 1. April 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste John Taylor,

afholdt i Salt Lake City, den 16de Novbr. 1873.

Idet jeg i denne Eftermiddag fremstaar for at gjøre nogle Bemærkninger, vil jeg ikke optage nogen Text eller binde mig til noget særskilt Emne; thi min Anskuelse om dette er, at baade Taleren og Tilhørerne burde være under den Almægtiges Ledelse og Indflydelse; og uden en Mand taler ved Herrens Aands Paavirkning, vil hans Prædiken være af saare lidet Gavn til disse, som høre; og medmindre Tilhørerne ere besjælede af den samme Aand og beredte til at annamme korrekte Lærdomme, saa vil Talen, lad dens Sandheder blive fremlagte nok saa flydende og kraftigt, dog være af ringe Betydning. Det er os sagt, at ikke Ordets Hører, men dets Gjører skal blive retfærdiggjort. Og Jesus siger, at Mange skulle paa den Dag sige: Herre, have vi ikke prædiket og profeteret i dit Navn og i dit Navn udført underfulde Gjerninger; og dog skal han sige til dem: Gaa bort fra mig, I, som have beflittet Eder paa Uretfærdighed, jeg kjender Eder ikke; eller jeg antager, han vil med andre Ord sige: „Jeg har aldrig anerkjendt Eder."

Der gives et stort Princip, af hvilket vi alle fremfor Alt, som omgiver os i dette Liv, skulde lade os paavirke i vor Gudsdyrkelse; og dette er: en ærlig Vandel. Den hellige Skrift siger: „Hvis Sandheden frigjør Eder, da skulle I blive virkeligen frie, og Guds ulastelige Børn blandt en vanartig og forvendt Generation." Det er os videre meddelt, at Herren forlanger Sandhed af Hjertet. Det er ret, at Menneskene burde være ærlige mod sig selv og ærlige mod deres Medmennesker i deres Ord, Handel, Omgang, Forretninger, Institutioner og kort sagt, i enhver Ting; de burde lade sig beherske af Oprigtighed, Ærlighed og Retskaffenhed; og den Mand er isandhed

en Daare, der ikke i religiøs Henseende vil være ærlig mod sig selv, mod sin Samvittighed og sine Følelser. Vi kunne maaske bedrage hverandre og til sine Tider være lig en forfalsket Mynt, som ansees for ægte og af Værdi til Menneskene; men Herren ransager Hjerterne og prøver Nyrerne. Han kjender vore Tanker og fatter vore Ønsker og Følelser; han ser vore Gjerninger og Bevæggrundene til vor Handlemaade; han har Kundskab om hele Menneskeslægtens Fremgangsmaade og Handlinger; alle Menneskenes Børns lønlige Tanker og Gjerninger ligge aabne for hans alseende Øje; og for disse vil han dømme dem. Saadanne Begreber ere hyldede af Menneskene i Almindelighed, som, uden Hensyn til hvad deres Tro og Anskuelse maa være i Religionsspørgsmaalet, alle med meget faa Undtagelser tro paa et alseende Øje, der gjennemtrænger og er istand til at veje alle Menneskets Handlinger og Bevæggrunde.

Ingen Race af Menneskeslægten, som for Nærværende lever paa Jorden, vil bestride denne Mening, og efter al Sandsynlighed vilde heller Ingen af de hedengangne Slægter have gjort det; thi hvilkesomhelst Theorier og Begreber, Menneskene i fordums Dage have været i Besiddelse af, saa have de dog i Almindelighed havt Ærbødighed for og Tro paa et alvidende, almægtigt og allerhøjeste Væsen, som de antog var ophøjet over dem alle, og som styrede og ledede alle deres Gjerninger. At Menneskene have været paavirkede af en saadan Følelse, bevidnes paa mange Steder i Skriften; og det er ikke noget Nyt i vor Tidealder at tro, at Gud besidder disse Egenskaber.

Da Paulus prædikede for Athenienserne, sagde han blandt Andet, at han saa et Alter til Ære for en ukjendt Gud; thi blandt de forskjellige Guder, som de tilbade, var der ogsaa oprejst et Alter for en saadan Gud. „Denne nu, som I ukjendt dyrke, sagde han, „denne forkynder jeg Eder; den Herre, som har skabt Jorden, Havet og Vandenes Kilder.“ Om vi undersøge den hellige Bogs eller den verdslige Histories Blade, ville vi finde, at disse Begreber have været mere eller mindre fremherskende blandt Slægterne i gamle Dage. Endog Nebukadnezar, det store Babylons Behersker, havde en Kundskab eller et Begreb om et vist Væsen, som styrede og kontrollerede hele Universet, som var ophøjet og besad Herredømme over alle andre Indflydelser og Magter, og som havde større Forstand end nogen af disse. Og da Magikerne, Spaamændene, Astrologerne og de Vise bleve fremkaldte for at fortælle ham hans Drøm samt dens Udtydning, vare de ikke istand til at gjøre det, men sagde, at det laa udenfor deres Videnskab, og at Intet stod i Forbindelse med deres System, som kunde udfolde en saadan Hemmelighed. Dog, sagde de, hvis han kunde fortælle dem Drømmen, da havde de Regler, hvorved de kunde udtyde den. Han forlangte alligevel, at baade Drømmen og Udtydningen skulde kundgjøres ham. Da sagde de: Den Ting, som Kongen begjærer, er svar; der er ingen Anden, som kan kundgjøre den for Kongen, uden Guderne, hvis Bolig er ikke hos Menneskene. De havde deres Guder, som de dyrkede og havde Tillid til; men alligevel erklærede de, at der var ingen Gud, uden det Væsen, hvis Bolig ikke var hos Menneskene, som kunde udfolde Drømmen, som han ønskede, de skulde baade fortælle og udtyde for ham. Heraf se vi, at det samme Princip herskede ogsaa i gamle Dage; og I kunne af flere Exempler i Bibelen lære

at kjende, at Menneskene, almindelig talt, havde visse Theorier og Anskuelser om Gud; men ganske faa af dem besad den rette Kundskab om Ham, hvis Bolig ikke var hos Menneskene.

Vor Bibel siger sig selv at være en Beretning, som er os given af Herren ved Mennesker, inspirerede fra ham; thi det er os meddelt, at de hellige Guds Mænd talte som de bleve drevne af Guds Aand. Den hellige Bog beretter, at mange af de Gamle havde Drømme, Syner, Engles Betjening og Aabenbaringer; og Historien om disse Syner, Englebesøg og Vidnesbyrd om Guds Kraft tilligemed andre Smaaberetninger er, hvad dette hellige Bind indeholder. Derfor sagde Jesus til Folkene i hans Dage: „Ransager Skrifterne, thi i dem tro I at have det evige Liv; og de vidne om mig. Skrifterne aabenbare mange Ting, henhørende til min Mission, Omstændighederne af hvilke jeg er omgivet og de Begivenheder, som ville finde Sted i Forbindelse med mit Embede."

De fordums hellige Guds Mænd have profeteret om ham. Esaias, for Exempel, sagde: „Se, en Jomfru skal undfange og føde en Søn, og de skulle kalde hans Navn Immanuel, hvilket betyder: Gud med os. Der siges om ham, at han kom og borttog Synden ved at ofre sig selv; og mange Ting ere sagte og skrevne om ham i den hellige Skrift, førend han kom, medens han dvælede paa Jorden, og efterat han forlod den og for op til sin Fader i Himlen. Der er en ganske ubetydelig Afvigelse blandt Menneskene med Hensyn til disse Kjendsgjerninger; thi sædvanlig se de dem i det samme Lys; jeg mener hermed den kristne Verden, og særlig vor Nation, England, Frankrig, Østerrig, Rusland, Tyskland, Skandinavien og Størstedelen af de europæiske Nationer; ogsaa nogle af de asiatiske Folkeslag have Tro paa dette, som vi benævne Guds Ord, og nære Ærefrygt for dets Sandheder ifølge de Anskuelser, de besidde, og den Tro, de bekjende sig til. Der er liden eller ingen Afvigelse blandt Menneskene i de forskjellige Nationer med Hensyn til Tilværelsen af et allerhøjeste Væsen, som styrer og leder saavel Nationernes som alle Individers Skjæbne. Der var heller ikke nogen væsentlig Afvigelse mellem Spaamændene og Daniel samt deres Samfundsfæller fordum angaaende Troen paa den levende Gud. De troede alle paa ham, uagtet de havde Guder af en mere underordnet Egenskab; men der gaves kun meget Faa, som vidste, hvorledes de skulde dyrke den sande Gud; derfor dannede de sig flere Slags Guder, nogle af Træ, Sten, Elfenben, Guld, Sølv, Messing, Jern osv. De havde Guder af enhver tænkelig Slags; og gjennem disse forskjellige Skikkelser og Midler ønskede de eller tænkte de at vinde Guddommens Velbehag og sikre sig et Slags Lyksalighed i det tilkommende Liv.

Vi, som leve i denne Generation, ere temmelig lig dem. Vi tro, at vi ere paa et meget højt Standpunkt i Oplysning og Religion. Menneskene ere egoistiske og indbilde sig, at de ere de klogeste og forstandigste, som nogensinde levede; og det maa vi ogsaa tilstaa, at i mange Henseender er denne Slægt, i hvilken vi leve, langt foran mange andre med Hensyn til Kunster, Videnskaber og forskjellige Grene af Literatur og Mekanik, men hvor tomme og uvisse ere ikke de Begreber, som Menneskene i Almindelighed besidde om Guddommen! Ere vi forstandige i dette Punkt? Jeg tror det neppe. Vi have vore gejstlige Samfund, vore theologiske Højskoler, vore religiøse

Institutioner og Steder, hvor Præsterne blive fabrikerede og beredte til at udføre et vist Arbejde, som de benævne: at prædike Evangeliet, og dog have disse Mænd saavelsom Folket forskjellige Anskuelser angaaende Guddommen og den rette Maade at dyrke ham paa. Kan Uoverensstemmelse i denne Tingenes Tilstand vække Granskerne til Eftertanke — disse Videnskabsmænd, som ere saa dreven i at veje Kraften af et Argument og løse indviklede Problemer? Da jeg var en lille Dreng, undrede jeg ofte over, hvorledes det kunde være, hvis der var en Gud, som havde skabt Mennesket, og som styrede alle Ting baade i Himlen og paa Jorden, at han havde udpeget saa mange forskjellige Slags Gudsdyrkelse. Jeg har de samme Tanker endnu. Jeg ved, og det Samme vide I, at ifølge de videnskabelige Grundsætninger, ere Lovene, som styre Naturens Operationer, altid overensstemmende, og i alle Naturens forskjellige Forandringer staa de i en indbyrdes Harmoni. Dette forholder sig saaledes under de mest skarpsindige Undersøgelser, som nogensinde ere foretagne af den videnskabelige Kritik. Der hersker Harmoni i ethvert bekjendt af Naturens Principer, hvadenten vi hentyde til Lys, Hede, Gas eller hvilketsomhelst Element, af hvilket Jorden bestaar, eller som omgiver os. I deres Virkninger ere de beherskede af evige og uforanderlige Love; og I kunne ikke i nogen væsentlig Grad forstyrre disse Love, medmindre der bevirkes en Disharmoni som Følge af denne Forstyrrelse. I Stjernehimlens, Solens, Maanens og Jordens Bevægelser, hvoraf Dag og Nat, Sommer og Vinter og Aarstiderne opstaa, er Guds Visdom og Forstand, Storhed og Magt paa en kraftig Maade lagt for Dagen; og det Samme er Tilfældet med Hensyn til Organisationen og Drivekraften i de Myriader af Organismer, som existere paa Jorden — Overensstemmelse, Skjønhed, Orden og Lov styrer og kontrollerer alle deres Operationer, hvilket klarlig beviser Herrens Visdom og Almagt. I kunne ikke finde en Mand, som væsentlig er forskjellig fra en anden, med Undtagelse af en lille Afvigelse i Størrelsen og Styrken. En er lidt stærkere end den anden; én har maaske et smukkere Ansigt, og kan være mer velskabt; men Alle bære det samme udvortes Præg, og ere undergivne de samme Love; Alle besidde til en vis Grad de samme Legemsdele, Kræfter og Egenskaber, hvad Legemet angaar og ifølge Individets Styrke eller Svaghed. I se ikke Mennesker med fire Arme, sex Ojne, ti Hoveder eller femten Ben; de ere alle lige og staa i en indbyrdes Overensstemmelse, hvad deres Organisation angaar. I komme til det samme Resultat ved Undersøgelsen af Vandets, Ildens, Jordens, Luftens, de forskjellige Gasarters, og elektriske Strømmes Egenskaber, og hvilkensomhelst Substants eller Materie, I ville undersøge. I ville finde, at de alle ere underkastede visse, bestemte Love, som ere fuldstændige i deres Virkekraft; og videre, at de beherske alle Elementer, som omgive os, og ere af evig og uforanderlig Oprindelse, som ikke kunne afviges fra.

Nu, hvad vil Herren tænke om Menneskene, som ere satte paa denne Jord, som ere de mest begavede af alle Skabninger, og som besidde Fornuft og Egenskaber, ved hvis Hjælp de i mange Tilfælde ved Granskning have lært at forstaa Naturens Love; jeg siger, hvad maa han tænke om dem, naar de, uagtet deres Forstand, opfinde Skikke, Begreber, Theorier og alle Slags Urimeligheder, som kan opkomme i et Menneskes Sind, og benævne

det Gudsdyrkelse? Antag, at vi vare i hans Sted for en lille Stund, da vilde vi i Sandhed finde Tilstanden lidt underlig med Hensyn til disse Ting. Herren kan maaske med Rette sige, at disse Mennesker udvise Visdom og Forstand i mange Henseender, hvad der angaar Opdagelsen af Naturkræfterne, og at de i Forskningen af Naturens Love ere enige, men i religiøs Henseende udvise de Uoverensstemmelse og Svaghed, og i dette Punkt hersker ingen Enighed. I de verdslige Videnskabers Forskning i Naturlovene ville Filosoferne i Amerika, Frankrig, England, Tyskland, Spanien, Italien, Rusland og hvilketsomhelst andet Land paa Jorden komme til det samme Resultat. Det gjør intet til Sagen, hvor de ere eller i hvilket Sprog de fremføre deres Idér — thi Ordet er kun Idéns Tegn — de ville alle naa til det samme Maal, hvis deres Meninger ere korrekte, blive fremsatte paa en klar Maade og undergivne en videnskabelig Undersøgelse.

Denne Granskning er korrekt; og hvad der staar i Forbindelse med Naturen og dens Love, Verden og dens Elementer, Lovene, som virke, og som vi have Kundskab om, da ere alle Mennesker komne til det samme Resultat, og der hersker ingen Meningsforskjel, medmindre vi gaa ind paa Religionen, og da er der altid Uenighed og Afvigelser. Derfor, naar Spørgsmaalet bliver om verdslige Ting, da have vi den samme Anskuelse, fordi vore Tanker ere baserede paa sande Principer. Men naar vi vende os til Religionen, opdage vi, at Menneskene, uagtet de ere af Naturen begavede med Forstand, ikke desmindre handle som Daarer; de gjøre ikke Brug af deres almindelige Dømmekraft, Fornuft og Overbevisning. „Aa," sige de, „I maa vide, at Bibelen er vor Vejleder." Nu, dette er netop, hvad vi ikke vide, og derfor betvivler jeg det. „Men vore Gejstlige paastaa, at den er." Er det mulig? Godt, men antag at En skulde meddele Eder Resultatet af en videnskabelig Undersøgelse, da vilde I maaske være tilbøjelige til at indvende: „Jeg kan tildels tro det, men vilde alligevel ønske at prøve det for mig selv, og naar jeg har gjort det, da skal jeg fatte, om det er saaledes." I dette ønske I at prøve for Eder selv; men hvor forunderlig er det ikke, naar vi komme til Religionsspørgsmaalet — til de Ting, som ere af den mest væsentlige Vigtighed, og som henhøre til Menneskets udødelige Del, da ere I strax rede til at beraabe Eder paa et dødeligt Væsens Vidnesbyrd. Vi handle i dette Punkt lig Smaabørn og de mest fuldendte Daarer, medens vi med Hensyn til det Verdslige lade Fornuften lede os.

Gives der nogen Maade, paa hvilken Menneskene kunne komme til Kundskab om de Ting, der henhøre til deres evige Velfærd? Ja, vi ere tilbøjelige til at tro, at der er. Herren, siges der, gjør ingen Persons Anseelse; men i hvilkensomhelst Nation vil den, som frygter ham og udøver Retfærdighed, blive annammet. Er dette Sandhed? Ja. Gud har skabt af ét Blod alle Jordens Slægter, siges der, og denne Anskuelse synes ifølge de inspirerede Mænds Udsagn, som omtales i Skriften, at have hersket ogsaa i gamle Dage. Menneskene kunne omtrent sammenlignes med en Faareflok — de følge blindt hen deres Leder, uden Forskjel, hvilken Vej han følger. Jeg har flere Gange seet Faar løbe henad Marken, maaske I have været Vidne til det Samme; ét af dem har troet, at Noget laa i dets Vej, uagtet det maaske blot var en Indbildning; det har gjort et Hop, og naar de andre have naaet den

samme Plet, have de gjort ligesaa — altsaa, naar det ene Faar hopper, følge de andre Exemplet. Tilsyneladende er det ligesaa med Menneskene.

Hvis vi skulde undersøge Kristenheden, vilde vi opdage noget Særegent ved den. Vi benævne os selv Kristne, det vil sige: vi Lutheraner, Baptister, Methodister, Presbyterianere, „Mormonere" osv. Alle paastaa vi at være Kristne. Ja, maaske vi ere og maaske ikke; det er ialfald en Gjenstand, som kan taale en Undersøgelse, tror jeg; og videre tror jeg ogsaa, at det vil være meget godt, som jeg bemærkede i Begyndelsen, om vi ere ærlige mod os selv i alle Ting, særlig i vor Religion og Gudsdyrkelse. „Aa," siger En, „min Fader var en Methodist, og det Samme er jeg". „Min var en Presbyterianer og jeg er ligesaa," siger en Anden; og blandt os Kristne ere Nogle af denne og Andre af hin Sekt, nedstammende fra den mærkværdige Mand Luther eller Katholikerne. Lad os undersøge disse Ting eller idetmindste søge at finde Kilden. Da vi tro paa Bibelen, ville vi ikke med én gang indlade os paa de udenfor staaende Systemer, men først undersøge vort eget for at se, hvordan dette er og i hvilket Forhold, vi staa til det.

Jesus, siges der, bragte ved Evangeliet Liv og Udødelighed for Lyset. Der var noget Særegent ved Evangeliet, hvilket gav Menneskene, som i deres Vandel efterlevede og hædrede dets Principer, Kundskab om Liv og Udødelighed. De vare ikke afhængige af Adams, Noas, Abrahams, Lots, Mose, Esaiæ, Malachiæ eller nogen anden af Profeternes Udsagn; thi Evangeliet bragte Kundskab om Liv og Udødelighed til Alle, som adlød og efterlevede dets Forskrifter. Det tilkjendegav alle Saadanne, at de vare udødelige Væsener, at de vilde have en Tilværelse efterat have gjennemgaaet dette Liv, om de døde, saa skulde de leve igjen, og om de bleve begravne, saa skulde de gjennembryde Gravens Baand og komme frem til Udødelighed.

Med det for Øje, at Mennesket er baade et dødeligt og udødeligt Væsen, som staar i Forbindelse med baade Tid og Evighed, da er det af Vigtighed for ham at blive bekjendt med de Principer, der vedrøre hans Lykke og Velfærd, saavel i Tid som i Evighed. Vi ville forbigaa John Wesley, Luther, Calvin, Melanchton, Henrik den Ottende eller hvilkensomhelst anden Religionsstifter og henvende os til Sandhedens Bog for at se, hvad den siger om disse Ting. Kristus bragte gjennem Evangeliet Liv og Udødelighed for Lyset; men paa hvilken Maade udførte han dette? Den hellige Skrift meddeler os, at da Jesus begyndte at prædike Evangeliet, kaldte han Mænd fra forskjellige Livsstillinger, blandt hvilke der ogsaa vare Fiskere, og tolv af disse ordinerede han til Apostle. Han inspirerede disse Mænd med Aabenbaringens Gave og Kundskab om Gud; han satte dem i Forbindelse med Herren, saa de fik Aabenbaringer fra ham og bleve dygtiggjorte til at belære om Livets Love; han aandede paa dem og sagde: „Annam den Hellig-Aand," og de annammede den. Og denne Hellig-Aand tog af Faderens Ting og viste dem; den aabnede Fremtidens Slør for deres Blik, hvorved de vare istand til at se de usynlige Verdener og begribe Herrens Storheder. Dette var Stillingen, de indtog, og Evangeliet, som de vare i Besiddelse af.

Men hvorledes virkede de med dette Evangelium? Jesus befalede dem at gaa ud og forkynde det; og han beskikkede atter halvfjerdsindstyve Mænd, som han ogsaa inspirerede og befalede at gaa ud med det samme Budskab, helbrede

de Syge, uddrive Djævle og prædike Evangeliet; og videre vare de ogsaa kaldte til at gaa foruden Pung eller Taske. Han sagde: „I have modtaget det for Intet, I skulle ogsaa meddele det for Intet.“ Paa denne Maade droge de ud for at prædike. Tid efter anden vendte nogle af dem tilbage, og saa spurgte han dem, hvorledes det var gaaet. De fortalte ham, at de havde prædiket, helbredet de Syge, og at endog Djævlene vare dem underdanige. Hans Ord til dem var: „Fryder Eder ikke saameget over, at Djævlene ere Eder undergivne, men hellere glæder Eder i, at Eders Navne ere skrevne i Himlen,“ at I ere Herrens, og at I have annammet det evige Evangelium, som bringer Liv og Udødelighed for Lyset. Dette var deres Kald; de bleve belærte af Kristus og lyttede til hans Undervisning; og Alle, det er: alle de Partier, som jeg har berørt, tro, at Jesus var Guds Søn. Vi tro alle, at han var den Salvede, udvalgt og udsendt af Herren. Og idet han omtaler sig selv, siger han: „Jeg og Faderen vi ere Et, og hvo, som har seet mig, har seet Faderen.“

Han lærte dem mange Ting, henhørende til deres nærværende Lykke og fremtidige Ophøjelse, og omtalte en Tid, som skulde komme, da de Hellige skulde arve Jorden. Da Tiden nærmede sig, at han for at efterkomme sin Faders Villie skulde ofre sig selv og blive korsfæstet for at aabne Vejen til Liv og Saliggjørelse, paa det Mennesket kunde opnaa en Ophøjelse i Guds Rige, sagde han til sine Disciple: „Det bør Kristum at lide og opstaa fra de Døde paa den tredie Dag, og at i hans Navn Omvendelse og Syndernes Forladelse bliver prædiket for alle Folk.“

Lad os nu undersøge disse Disciples Embedsstilling. Jeg har stor Tiltro til de første Principer. Jeg ønsker paa en aaben og ærlig Maade at undersøge og se, hvad Kald disse Mænd indtog i fordums Dage. Da Tiden var nær, at Jesus skulde forlade sine Disciple, meddelte han dem, at det var nødvendig, at han gik bort; thi, sagde han, hvis ikke jeg gaar bort, saa vil ikke Trøsteren komme; men naar jeg forlader Eder, skal jeg sende Eder Trøsteren. Hvem var denne Trøster? Det er af Vigtighed, at vi skulde forstaa dette. Denne Trøster var Sandhedens Hellig=Aand. Hvad skulde den gjøre med dem? Den skulde vise dem de forbigangne og tilkommende Ting og lede dem ind i al Sandhed; eller med andre Ord: den skulde bringe Liv og Udødelighed for Lyset; den skulde aabne Himlene for dem, som besad den, og dygtiggjøre dem til at fatte Herrens Hensigter samt lede dem ind i al Sandhed, ikke ind i én eller to Sandheder, men i al Sandhed. Hvilket Privilegium, hvilken Velsignelse og hvilken rig Ejendomsret tillagde han ikke her sine Efterfølgere! Blot tænk Eder Mænd, som vare i Besiddelse af en Gave, hvorved de bleve bekjendte med Gud og det evige Livs Principer, og ved hvilken de under alle Omstændigheder vare istand til at skjelne mellem Sandhed og Vildfarelse, Dyd og Last, og mellem de Principer, som vare af en forædlende og ophøjende Karakter og dem, som vare omstyrtende og fordærvende.

Her vil jeg standse og spørge, vil denne Aand lede én Mand til at blive Lutheran, en anden til at blive Katholik, Baptist, Kvæker, „Mormon“ eller Medlem i nogen anden Sekt og gaa igjennem alle de forskjellige Skikke, Begreber, Theorier og Anskuelser, som ere saa fremherskende i den kristne Verden?

Er dette Aanden, som Jesus lovede at ville udgyde over sit Folk, eller er det Forvirringens og Mørkhedens Aand? Betragtet fra Videnskabens, Filosofiens og Religionens Standpunkt er denne Aand ikke af Sandheden.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. April.

Emigrationen.

Det er med sand Glæde og Tilfredshed, vi erfare, at en Del af vore kjære Søskende i den skandinaviske Mission af al Magt og med stor Flid søge at sammenspare saa meget som Omstændighederne tillade af deres surterhvervede Smaafortjeneste til deres Emigration og Udfrielse fra disse Lande. Det er vort hjertelige Ønske, at de Hellige i Almindelighed vilde nøje overveje dette ædle og vigtige Foretagende, efterfølge de Sparsommeliges Exempel og gjøre deres Bedste i at stræbe fremad mod dette Maal. Vi forstaa ikke desmindre meget godt, at denne Plan ikke altid kan realiseres, grundet paa de Helliges mindre gunstige Omstændigheder i timelig Henseende, da Tiderne for Nærværende formedelst Dyrtid og Arbejdsløshed ikke ere de bedste, særlig for den ubemidlede Klasse. Men desuagtet tro vi dog, at vore Søskende til Tider af Aaret, naar Fortjenesten er bedre, kunde ved at være yderst sparsomme med deres haardterhvervede Løn indsætte Lidt i Sparefondet og lade det henstaa dér til deres Rejse, saa de ikke aldeles skulde være afhængige af Andres Bistand.

De Hellige i Zion have i de forbigangne Aar gjort Meget for Udfrielsen af deres Familier, Slægtninge, Venner og Bekjendte fra disse Lande; og med dette for Øje kunde maaske Nogle tænke, at Hjælpen kommer nok til os, uden nogen Anstrængelse fra vor Side; men til Saadanne sige vi: Husk paa det sande Ordsprog, som siger: „Den, der hjælper sig selv, vil ogsaa Gud hjælpe." Naar de Hellige gjøre, hvad de formaa, da vil Gud nok gjøre Resten. Og videre, Tiderne i Amerika ere i det sidste Aar undergaaede storartede Omvæltninger, formedelst Spekulation, Bedrageri og Underslæb blandt de højere Stænder, hvilket har foraarsaget stor Nød og Elendighed, navnlig i de store Stæder. Pengekrisen, som lig en Farsot nylig har gjennemstrøget Landet, har ogsaa strakt sig til Utah, og som Følge heraf, tør vi vel ikke for Nærværende vente store Summer fra denne Kilde. Og efter Skriftens Udsagn, de nuværende Udsigter og Tidernes Tegn, kunne vi kun have ringe Haab om, at Tiderne ville blive bedre i disse Lande, men

hellere værre; og derfor gjentage vi vor Opmuntring til Eder: Spar ingen Møje i at virke for Eders Udfrielse og ringeagt ikke Skillingerne og Markerne; men læg dem tilsammen; thi „mange Bække smaa gjøre en stor Aa."

Israels Indsamling er en praktisk Gjerning, som Enhver af os efter vor Stilling og Evne bør tage virksom Del i; den er ingen aandelig Indsamling, men en timelig, hvis Aarsag der maa naturlige Midler til at sætte den i Udførelse. Vore Søskende, som i mange Aar have været trofaste i Evangeliet, ville vi opmuntre til at være ved godt Mod og til fremtidig Trofasthed, saa vil visselig ikke Herren forglemme dem, men Befrielsesdagen vil nok oprinde i hans bestemte Tid.

Vær vise i Forbruget af Eders Midler. Hav et aabent Øje for Eders Udgifter. Det gjør mindre til Sagen, hvad Indtægter, I have, hvis Udgifterne ere større, ville I altid være fattige. Kunsten er ikke at tjene Penge, men at spare dem. Smaaudgifter ere lig Musene paa Kornloftet, naar de ere mange, anrette de ofte stor Ødelæggelse. Haar for Haar bliver Hovedet skaldet; Straa efter Straa falder af Hyttens Straatag, og Draabe efter Draabe trænger Regnet ind i Stuen. En Tønde bliver snart tom, omend Tappen kun lækker en Draabe i Minutet. Naar Du vil spare, begynd saa med Munden; thi Svælget skjuler mange Tyve. Bajerflasken bevirker betydelige Udgifter. Hold Dig ogsaa i andre Ting indenfor et passende Omraade. Med Hensyn til din Beklædning, da vælg ikke pralende Flitterstads, men passende og solide Stoffer. At holde sig varm er det Væsentligste; bryd Dig ikke saa meget om Udseendet.

Præsident Joseph F. Smiths Ankomst til England. Vi se af „Millennial Star", at Præsident Smith, som ved Oktober-Konferencen, afholdt i Salt Lake City forrige Aar, var beskikket til at præsidere over den europæiske Mission, er lykkelig ankommen til Englands Kyster. Præsident Smith beretter, at han har havt en meget behagelig Rejse over Atlanterhavet med Dampskibet Idaho fra New York, og at hans Helbred har været fortræffelig hele Vejen.

Efter hans Afrejse fra Salt Lake City den 28de sidstleden, og før Indskibningen for England, aflagde han en Visit hos vor Delegerede i Washington, George Q. Cannon, hvem han fandt i Nydelsen af god Helbred og ved godt Mod, haabende, at Alt vilde vende sig til det Bedste for Utah, uagtet „Ringens" Planer.

Notits. Meddelelser til Kontoret i Liverpool adresseres, og Postanvisninger gjøres betalbare til Joseph Smith.

Vi ønske Præsident Smith hjertelig velkommen.

Korrespondance.

Norge.

Kristiania den 9de Marts 1874.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Deres Brev af 5te dennes modtog jeg igaaraftes, hvis Indhold glædede mig meget. Jeg er rask og vel paa baade Aand og Legeme og glad ved at se, at Herrens Aand arbejder paa mange af vore Medmennesker, og skjænker dem Frimodighed til at komme og lytte til de Sidste-Dages Helliges Vidnesbyrd. Igaar (Søndag) havde vi en herlig og glædelig Dag. Vore Forsamlinger vare bivaanede af en talrig Skare baade Hellige og Fremmede; og jeg og Forstanderen vare indbudne til Middag hos en Familie af de Sidstnævnte, hvor vi havde en lang og interessant Samtale om Zion og Guds Rige. Kl. 9 om Aften blev en ung Mand døbt. Fire ere nylig døbte, og Flere staa meget nær og ville vistnok snart komme og slutte Pagt med den almægtige Gud i Himlen.

Jeg føler meget taknemmelig til vor fælles Fader ved at se, at Nogle komme frem og vise Lydighed til Jesu Kristi sande Evangelium. Efter Forsamling var jeg atter ude og havde Lejlighed til at bære Vidnesbyrd for flere Fremmede og Hellige, som vare nærværende. Vi sang og havde en ret opbyggelig Aften. Den Broder, som havde annammet Daab, modtog Haandspaalæggelse, og hans Søster, som ogsaa nylig er indlemmet i Kirken, var meget lykkelig herover.

Beretningerne fra de forskjellige Dele af Konferencen ere opmuntrende, og Brødrene afholde mange Forsamlinger. Forstander Skougaard gjorde i Eftermiddag en lille Udflugt for at prædike for nogle af vore Venner. Fra 12—16 Brødre ere kaldte til at missionære her i Byen, og jeg har opmuntret dem til at besøge Alle, saavel den Rige som den Fattige. Idag fik én af vore Brødre Udkastelsesdom af en Vismand, eller med andre Ord: en „kristelig" Sjælesørger; han var forfærdelig opbragt, og flere Nysgjerrige kom til for at se, hvad der manglede hans Højærværdighed. Dog, vor Broder, som fik en saa ublid Nedfart nedover Trapperne, var ikke desmindre frimodig nok til at paaminde den mægtige Mand om at erindre, at en Sidste-Dages Hellig havde besøgt ham.

Jeg havde for 3 Dage siden en interessant Efterretning fra Arendals Gren Vore Brødre dersteds gjøre god Fremgang. Den 3die dennes afholdt de en Forsamling i Laurvig, der er den første som af „Mormoner" er afholdt i denne By. Over 200 Tilhørere, deriblandt 3 Præster, vare nærværende. Herrens Aand bistod Brødrene, som aflagde et kraftigt Vidnesbyrd for de Forsamlede og opfordrede de Skriftkloge til at komme frem og bevise af den hellige Skrift, at de prædikede falske Lærdomme. Disse ønskede i Førstningen ikke at indlade sig herpaa; thi de vare sig vistnok bevidste, at et saadant Bevis vilde være temmelig vanskeligt at opdrive. Dog, efter en Stunds Forløb udbrød én af Sjælesørgerne: „Falske Profeter!" men strax gjenmælede én af de Fremmede: „Bevis det, Hr. Pastor." Han forsøgte ogsaa at efterkomme Opfordringen, men kom yderst uheldig ud af sin Bevisførelse. Tilsidst henvendte

han sig til Husets Ejer, som var Enke og ikke i Kirken, og forbød hende at tillade „Mormonforsamlingers" Afholdelse i hendes Hus. Hendes Svar var: „Da jeg var syg og fattig, kom De aldrig til mig; nu behøver jeg Dem ikke;" og i det Samme bekjendtgjorde én af Brødrene, at næste Forsamling vilde blive afholdt sammesteds den paafølgende Torsdags Aften Kl. 7½. Hvad Præsten videre vil gjøre, er mig ubekjendt.

Broder Winge har rejst derned for at yde Bistand i Striden for Zions unge Rige. Jeg har ogsaa modtaget gode Nyheder fra Frederiksstad. Broder O. J. Andersen har aflagt en Visit paa Hvaløerne og baaret Vidnesbyrd for de derboende Folk. Han har ogsaa besøgt Broder Frantzens Slægtninge, hvor han blev modtagen som en kjær og velkommen Gjæst; han maatte love i Forening med mig at besøge dem, naar jeg kom til Frederiksstad, hvilket Løfte jeg vil søge at opfylde.

Vi have gode Mænd til at virke i Missionen; de ere nidkjære i at udbrede Evangeliets Sandheder, hvilket paa sine Steder falder i god Jord; og Herren er den, som vander og skjænker Væxten. „Stjernen" er udmærket. De Hellige og mange Fremmede læse den med Interesse. Jeg hører ofte det behagelige Udraab: „Stjernen" er udmærket." Jeg og Brødrene gjøre os al Umage for at udbrede den, saa den maa lyse for de Oprigtige og være til Belærelse og Kundskab for baade vore Søskende og Velyndere. Subskribenternes Antal er forøget med 60 Stk., siden jeg kom hertil. Hundredevis af Bøger og Skrifter blive udspredte blandt Folket. Uagtet ikke saa Mange blive døbte, føler jeg alligevel taknemmelig til vor algode Gud for hans store Velsignelse og for den Lykke og Held, som har kronet Brødrenes ædle Bestræbelse i deres Arbejde for hans store og vigtige Sag.

Jeg søger, kjære Broder Larsen, at efterkomme Deres faderlige Raad og Lærdomme til Brødrene og er saa sparsommelig som mulig med de Midler, der ere mig anbetroede, at intet skal blive forbrugt til Andet end Guds Riges Fremme. Jeg ønsker ikke at bringe anden Rigdom med mig hjem til Zion end Herrens Velsignelser og mine Brødres gode Følelser. Hvis jeg i Alt kan leve som jeg bør, da ved jeg, at jeg vil være til Velsignelse for de Hellige, som jeg er kaldt til at vaage over. Jeg føler vel for mine Søskende; thi for de flestes Vedkommende er Guds Rige deres Alt, og de søge til at efterleve vore Raad og Formaninger. Jeg kunde ønske at vide om der gives Nogle, der ere mer ufortrødne i at spare til deres Emigration end de Hellige her i Kristiania. Jeg trives i Norges Land, og glæder mig i Forening med mine Søskende i, at vi snart skulle nyde Fornøjelsen af Deres Besøg hos os til Konference. Med kjærlig Hilsen til Dem og Brødre i Nr. 14, tegner jeg mig,

Deres Broder i Evangeliet,
L. S. Andersen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").

(Fortsat).

I Quincy Whig, en Avis, som udkom i denne By, blev den 1ste Oktober endel Bestemmelser publiserede, som vare vedtagne ved en By-Forsamling af Borgere dersteds, af hvilke der fremgik, at de vare villige til at antage de Helliges Forslag om at forlade Staten, naar Foraaret kom, at de troede, at de Hellige vare et forfulgt Folk, men betragtede deres Gjenvordigheder som en gyldig Følge af deres egen Opførsel, at det var for sildig at forsøge paa at ordne Vanskelighederne i Hancock County, uden ved at nøde de Hellige til at forlade Staten, at, efter deres Formening, de forønskede Fremskridt til at berede Vejen for „Mormonernes" Bortflytning ikke kunde blive tagne, saalænge J. B. Backenstos fungerede som Fredsdommer i Provinsen, hvilket Embede han burde fratræde, at Folkene i Almindelighed skulde raades til at nedlægge alle lovlige Anklager for tilføjede Forurettelser, under den ophidsende Tilstand, som da herskede, at, for at vise deres Sympathi for de Fattige og Lidende, en Komité med en Kasserer, skulde organiseres i Quincy, til at modtage Bidrag fra alle Indvaanere, som vare villige til med deres Midler at hjælpe de Hellige i deres Bortflytning, at de skulde lade de gamle Forbrydere fra Hancock County faa Tilladelse til at vende tilbage til deres Hjem i Fred, uden at blive arresterede og anklagede af Fredsdommeren for deres Forbrydelser osv.

Heraf kan det bemærkes, at uagtet Indvaanerne i Quincy udentvivl følte mer sandt Venskab for de Hellige end noget andet Folk i Staterne, der vare deres Modstandere, saa besade de alligevel ikke den Følelse at ville se Retfærdigheden ske Fyldest og Uskyldigheden haandhævet i den Grad som de burde gjort. Men som et Faktum anvendte de en Fremgangsmaade som ligefrem opmuntrede de Helliges Fjender til ved første indbildte Fornærmelse at forny deres blodige Voldshandlinger. Djævlene i menneskelige Skikkelser, som havde sat Ild paa de Helliges Ejendomme og forjaget uskyldige Kvinder og Børn syge og lidende fra deres Hjem, uden nogen Beskyttelse, hvilket havde foraarsaget Manges Død, bleve nu tilladte at gaa ustraffede, medens Retfærdigheden vilde havt Krav paa, at Hundreder af dem skulde bødet for deres Forbrydelser i Fængsel og Andre endog lidt Døden.

Uagtet alle de Gjenvordigheder som de Hellige maatte gjennemgaa, vare de i Almindelighed ved godt Mod og i Enhed. De forstode, at de vare i Guds Haand, og vare villige til at forlade Staten og drage ud i Ørkenen, eftersom de maatte blive ledte, omendskjøndt de vare uvidende om, hvor de skulde begive sig hen. Omtrent ved denne Tid lod Ældste Orson Pratt to Bekjendtgjørelser udgaa fra New York, til de Hellige i Øst- og Mellem-Staterne, hvori han forkyndte den amerikanske Friheds Ophør, hvilket lagdes for Dagen i de Forholdsregler, som toges for at uddrive de Hellige fra Illinois, opregnede deres Lidelser og indstændig opfordrede Alle, som i de Egne stode i Samfund med Kirken, til at gaa og være medhjælpelige i at for-

svare deres Brødre og Søstre samt understøtte dem i deres Lidelser.

Den 5te Oktober var Templet i Nauvoo saa vidt færdig, at et Møde kunde afholdes i det. Fem Aar vare netop henrundne, siden Hjørnestenen var lagt til dette Hus, hvilket fandt Sted den 6te April 1841. Under dette Tidsrum havde de Hellige ved dets Opførelse, i deres Fattigdom udført det mest mærkværdige Foretagende. Nu var det ganske opført, Vinduer indsatte, midlertidige Gulve og Forhøjning og Sæder indrettede til at rumme fem Tusind Personer, som paa den Dag i General-Forsamling, for første Gang samledes indenfor dets Mure. Ingen General-Konference var afholdt blandt de Hellige i tre Aar; thi Profeten Joseph Smith havde sagt, at Daab for de Døde skulde ikke forrettes, førend denne Ordinance kunde blive udført i Døbefonten i Herrens Hus; ejheller skulde Menigheden afholde flere General-Konferencer, indtil ogsaa dette kunde ske i dette Hus.

De Hellige vare nu sjæleglade ved Udsigten til om Morgenen at møde tilsammen i Konference; og Templet blev, saavidt fuldført, indviet til Herren som „et Mindesmærke om de Helliges Frisindethed og Trofasthed.“ Den følgende Dag samledes de Hellige til General-Konference i Templet. Den fortsattes i tre Dage, i hvilken Tid mange gavnlige Lærdomme vare givne. De Hellige bleve opmuntrede til at berede sig for Bortflytning, og de nødvendige Forholdsregler bleve tagne med Hensyn til Organisationen af Rejsekompagnierne. Da Navnene paa Kirkens Myndigheder bleve foreslaaede til Opholdelse i Menigheden, blev William Smith, som én af de tolv Apostle og Patriark, ikke anerkjendt af Ældste Parley P. Pratt, der ikke følte til at opholde ham, naar han fortsatte den Løbebane, han hidindtil havde fulgt. William Smith var en meget ærgjerrig Mand, som heller ikke var meget at lide paa. Omendskjøndt hans Brødre, der vare forbundne med ham i Præstedømmet, havde formanet ham til Trofasthed, var han ikke desmindre vedblevet i sine Forsøg paa at skabe Uenighed i deres Midte, og havde ved Forkyndelsen af falske Lærdomme bevirket Misfornøjelse hos Mange. Det var en Kjendsgjerning, at hans Opførsel i nogen Tid havde været alt Andet, end hvad en Hellig og i Særdeleshed en Apostel burde være i Besiddelse af. Forslag om at anerkjende ham i hans Kald var fremlagt for Menigheden, men ikke Én voterede for ham. Han blev derfor enstemmig afsat fra sit Embede; og den følgende Søndag blev han, da Beviser imidlertid vare fremkomne om visse af hans Handlinger, udelukket af Kirken.

Præsident Brigham Young blev foreslaaet til Opholdelse som Præsident for de tolv Apostles Kvorum, og derpaa de andre af Apostlene, nemlig: Heber C. Kimball, Orson Hyde, Parley P. Pratt, Orson Pratt, John E. Page, Willard Richards, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith og Lyman Wight, som alle bleve anerkjendte med Undtagelse af Lyman Wight, hvis Sag blev lagt hen, indtil nogle af hans Handlinger havde undergaaet en Undersøgelse.

(Forts.)

Hjemlige Betragtninger.

(Fra „Woman's Exponent").

O, I Fædre og Mødre, som have Sønner og Døtre, der opvoxe under Eders Omraade, tænke I nogensinde paa det Ansvar, der paahvile Eder i saa Henseende — det Ansvar at vedligeholde de hjemlige Følelser i Eders Børns Hjerter? Forsaavidt som de timelige Midler tillade det, da ihukom, at det paahviler Eder at gjøre Eders Hjem til det behageligste Sted paa denne Jords Overflade, saaat det Ord „Hjem" til dem maa være ensbetydende med „Lykke". Jeg ønsker ikke, at I med en eller anden Hensigt for Øje skulde indføre den udenforstaaende Verdens Laster i Eders Hjem, men at I af yderste Evne med Hensyn til Moralen vilde søge at indføre i Hjemmet saadanne Ting, som kunde bibringe Børnene hjemlige Følelser, naar de vare uddragne i Verden. Lad mig forsikre Eder om, at Eders Midler i denne Retning vilde være bedre anvendte end i Overflødighed og Luxus; og langt, langt bedre anvende dem saaledes, end at ophobe Rigdomme for Eders Børn til at forøde i Fremtiden. Dette vilde være den bedste Fremgangsmaade, ikke alene med Hensyn til Fornøjelser, men ogsaa til Bekvemmeligheder og Opdragelse, thi vid, at Børnene have en skarpsindig Opfattelse af disse Ting. Send ikke Eders Dreng i Skole i en laset Klædning, med en smudsig Krave, manglende Knapper i sin Jakke og med udslidte Sko; ejheller gjør hans Kammer til et Varelager eller Klædeskab. Opfød ham ikke paa surt Brød, sejgt Kjød eller andre mindre fordøjelige Substantser. Lad ikke Ufred, Tvedragt eller slet Styrelse fordærve ham de Timer, han tilbringer i Hjemmet.

Lad ikke nogen af disse Ting finde Indgang i den huslige Sfære, hvis I muligvis kunne undgaa det, isærdeleshed ikke i den Hensigt at samle Midler til hans fremtidige Afbenyttelse. Det rigeste Testamente, I kunne efterlade ham, er en lang, uudslukkelig og behagelig Erindring om hans Hjem, naar Tiden og Døden for bestandig har opløst Trylleriet; giv ham det, og han vil med denne Styrke gjøre Fremgang i Verden; men lad hans Erindring om Hjemmet være frastødende, da vil Rigdommen, I maaske have efterladt ham, være en daarlig Erstatning for Tabet af den Hjertens Ømhed og Livets Renhed, hvilke ikke alene et behageligt Hjem, men ogsaa Erindringen om hans Kjære vilde have sikret ham. Ihukom dette ogsaa, at medens han aldrig, naar I ere under Jorden, vilde føle taknemlig for Eders Penge, saa vil han som Følge af den hellige Stilhed, Behagelighed og Dannelse, som maatte have hersket ved den hjemlige Arne, gaa til Eders Grav og velsigne Støvet af de kjære Hensovede.

Til Vaaren.

Velsignede Tid som Herren os skjænker,
Naar fri fra Vinterens haarde Trang
Og løst fra Mørkets og Kuldens Lænker,
Vi frydes ved Blomster og Fuglenes Sang.

Hver Morgen naar jeg vil aabne mit Øje,
Er tusinde Tunger i Virksomhed,
Og sender saa livligt sin Tak mod det Høje
Til Himmelens Gud, som os Vaar sendte ned.

Hver Aften silde naar jeg træt og mødig
I Søvnens Arme, vil finde Ro,
Da hører og ser jeg Naturen saa enigt
Sin Lov opsender mod Lysenes Bo.

Om Vaaren, naar Vinterens hvide Tæppe
Af Graven er tagen, og den staar bar,
Jeg gjerne en Blomst vil paa den sætte;
Thi maaske der hviler en Mo'r eller Fa'r.

Hver Vaar naar Fuglene kommer fra Syden,
Da vaagner min Længsel at komme derhen,
Hvor elskes kan Sandhed og trives kan Dyden,
Hvor hellige Engle og Gud er vor Ven.

Jeg mener til Zion, hvor Herren har lovet,
At særlig velsigne sit udvalgte Folk.
I gamle Dage den Sag var forstaaet,
Men nu synes Herren ej fuldkommen Tolk.

Ak, Vantroen voxer i Slot, som i Hytte;
Og Ondskaben trives i Land som i By.
Fri mig, o Fader, til min Bøn Du maa lytte
Og skjænk i det elskede Zion mig Ly.

Alt mangen Gang Vaaren saa venlig er kommen
Og drysset med Blomster og Grønt vores Jord;
Saa mangen Gang visnet er Knoppen som Blommen,
Men endnu jeg findes i iskolde Nord.

Ej er jeg ene, det maa jeg beklage,
Som venter om Vaaren at komme herfra;
Men vi staa mange, ja Skarer tilbage.
Skynd dig at komme Befrielsesdag!

Vaarsol, naar atter herfra Du drager
Gyd da lidt Trøst i mit nedstemte Sind;
Og lad ej længer de taarfyldte Blikke
Tørres af Sommerdags svalende Vind.

Derfor af Aarstider fire, os givet,
Holder jeg mest af den yndige Vaar;
Thi den fornyer mig Lysten til Livet
Vinterens Sorg ved dens Komme forgaar

Oluf J. Andersen.

Blandinger.

Gjennem „Deseret News" meddeles det, at de tilstrækkelige Granitblokke til sex Flugter paa Tempelmurene ligge fuldt færdige paa Tempelgrunden. Dette kan man kalde Fremgang.

Fra Nordpolen. Den tydske Videnskabsmand, Dr. Bessel, der ledsagede Kaptain Hall paa den mislykkede amerikanske Nordpolsexpedition, har anstillet nogle Jagttagelser, som synes at bekræfte de fremsatte Hypotheser om Tilstedeværelsen af et aabent Polarhav, som danner Forbindelsen mellem Atlanterhavet og det Stille Ocean. Dr. Bessel tror nemlig at kunne godtgjøre, at den Flodbølge, som beskyller Kap Hatherston paa Grønlands Nordkyst, kommer fra det Stille Hav. I

Newman Bay, nærved Polarindløbet til Smiths Sund, steg Floden regelmæssig tidligere end i det Syd derfor beliggende Polaris Bay. Havde det været Atlanterhavets Flod, der udgaar fra Ækvator og forplanter sig mod Syd og Nord, saa maatte den have berørt Polaris Bay, førend den bemærkedes ved Newman Bay. Endvidere er den paa begge Punkter iagttagne Flodbølge en saadan, der gaar fra Nord mod Syd, medens man allerede ved Øen Littleton har en Flodbølge, der gaar fra Syd mod Nord. Deraf kan man slutte, at enten maa Grønland være en isoleret Ø, der omskylles af Atlanterhavets Flodbølge, eller, hvad der er sandsynligere, det Stille Havs Flodbølge trænger gjennem Beringsstrædet ind mod Nordost i et aabent Polarhav for ved Grønlands Kyst at træffe sammen med Atlanterhavets Flod. Er Bessels Angivelse rigtig, maa der ogsaa findes et aabent Polarhav, thi var Vandet der bedækket med evig Is, saa vilde en Forplantelse af Floden ikke være mulig.

Anna Gurine Johansen er den 25de Januar i en Alder af 63 Aar og 7 Maaneder afgaaet ved Døden af Tæring i Fairview, Sanpete County, Utah.

Den Afdøde var født i Nærheden af Drammen i Norge, og var én af de Første, som annammede Evangeliet, da det i 1854 blev indført i den Del af Landet. Hun emigrerede tilligemed sine tre Døtre til Zion i 1863, var før den Tid bleven Enke, men blev kort efter gift med Lars Johansen fra Kristiania; derefter blev hun igjen Enke i 1868. Hun levede som en Hellig og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.